

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem Mgr. Ladislavem Vaško ve věci

žalobce: J. H., narozený dne X
bytem X
zastoupený advokátem JUDr. Michalem Vejlupkem
sídlem Hradiště 97/4, 400 01 Ústí nad Labem

proti
žalovanému: Magistrát města Ústí nad Labem
sídlem Velká Hradební 2336, 400 01 Ústí nad Labem

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 3. 2024, č. j. MMUL/OPA/OP/103048/
2024/Abt,

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

- Úřad městského obvodu Ústí nad Labem – Střekov (dále jen „prvostupňový správní orgán“) svým rozhodnutím ze dne 26. 4. 2023, č. j. S65,66/2023/KrejP/roz. (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), uznal žalobce vinným ze spáchání přestupku proti občanskému soužití dle § 7 odst. 1 písm. c) bod 3 zákona č. 251/2016 Sb., o některých přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o některých přestupcích“), kterého se fyzická osoba dopustí tím, že úmyslně naruší občanské soužití tak, že se vůči jinému dopustí schválnosti. Za spáchání přestupku byl žalobci podle § 35 písm. b), § 46 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o odpovědnosti za

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

přestupky a řízení o nich“), a podle § 7 odst. 5 písm. b) zákona o některých přestupcích uložen správní trest pokuty ve výši 2 000 Kč. Podle § 95 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich byla žalobci uložena povinnost nahradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč. Žalovaný napadeným rozhodnutím odvolání žalobce zamítl a prvostupňové rozhodnutí potvrdil.

Žaloba

2. V žalobě žalobce namítl, že napadené rozhodnutí je nezákonné a řízení, které mu předcházelo, trpí vadami. Uvedl, že v jednání, které mu bylo kladeno za vinu, nespátřuje spáchání přestupku, a že skutkový stav, který vzal žalovaný za základ pro rozhodnutí, nebyl dle žalobce řádně zjištěn. Podle žalobce vydal žalovaný napadené rozhodnutí na základě důkazů, které s danou věcí nesouvisejí, a nepřislušelo mu takové důkazy opatřit ani provést. Žalobce dále namítl, že ze strany žalovaného došlo k nesprávnému právnímu posouzení věci.
3. Žalobce konstatoval, že občanské soužití, které je obligatorním znakem skutkové podstaty přestupku, lze definovat jako souhrn ustálených pravidel jednání a chování ve společnosti, který je založen na respektování práv ostatních lidí, jejichž chování v určitém čase a místě je ve společnosti obvyklé. Jednání, které by bylo možné označit za schválnost, musí překročit rámec výše uvedených jednání a pravidel. Žalobce citoval judikaturu Nejvyššího správního soudu, dle které je narušení občanského soužití trestné tehdy, když dojde k negativnímu zasažení jednáním určité intenzity, jež svou povahou typově odpovídá jednáním uvedeným v demonstrativním výčtu § 49 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích. Dále žalobce odkázal na judikaturu Městského soudu v Praze, dle které je pro to, aby mohlo být jednání považováno za schválnost, nutné dosáhnout určité intenzity chování způsobilého objektivně narušit občanské soužití, přičemž schválnost musí mít povahu hrubého jednání; hranice mezi hrubým jednáním a pouhou neslušností nejsou dány přesně. Žalobce poukázal na příklady schválností z judikatury Nejvyššího správního soudu – vysypání zeminy na letištní plochu či zabránění odchodu z pozemku a následné verbální i fyzické napadení. Zdůraznil, že ne každé jednání „naschvál“, které může negativně zasáhnout do práv druhého, vyžaduje zásah veřejné moci, a vždy je nutné posuzovat konkrétní skutkové okolnosti případu. Pojem schválnosti musí být podle žalobce vykládán objektivně; v opačném případě by trestnost odvisela jen od subjektivního vnímání toho, vůči němuž bylo jednáno hrubě. Namítl, že jeho jednání naprosto neodpovídá skutkové podstatě přestupku proti občanskému soužití, neboť jakkoli mohlo být nevhodné, nemá povahu hrubého jednání ani nedosahuje judikaturou vyžadované intenzity. Nevyžadovalo tedy zásah orgánu veřejné moci. Žalobce namítl, že žalovaný nevzal v úvahu všechny okolnosti případu, zejména kontext soužití v domě, a vyšel nekriticky ze subjektivních hodnocení osoby žalobce, které poskytli svědci.
4. Žalobce uvedl, že žalovaný v napadeném rozhodnutí konstatoval, že věcné břemeno bylo zřízeno v jeho prospěch, nikoli ve prospěch jeho manželky. Vyjadřoval se tedy k otázce, zda mu svědčí právo odpovídající věcnému břemenu, ačkoli to přísluší jedině soudu. Podle žalobce je z hlediska posouzení, zda spáchala přestupek proti občanskému soužití, irelevantní, zda dochází k překračování oprávnění z věcného břemene. Předmětem rozhodnutí mělo být jen posouzení, zda jednání naplnilo znaky přestupku, a to bez ohledu na místo takového jednání či jeho důvod, který by mohl spočívat ve vlastnickém sporu. Přitom se žalobce odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 12. 2006, č. j. 4 As 69/2005-46.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

5. Žalobce shrnul, že rozhodnutí žalovaného považuje za nezákonné, odporující principům dobré správy a ustanovením správního řádu, dle kterých musí správní orgán dbát, aby přijaté řešení odpovídalo okolnostem daného případu, jakož i na to, aby při rozhodování skutkově shodných nebo obdobných případů nevznikaly nedůvodné rozdíly. Žalobce uvedl, že přístup správních orgánů k jeho osobě považuje za podjatý. Vyjádřila názor, že provedené zkoumání skutkového stavu je nedostatečné. Závěry žalovaného jsou podle žalobce nesprávné, nedostatečné a neúplné, neboť nebylo ve věci dostatečně přihlédnuto ke všem okolnostem, zejména k jednání osob přímo postižených spácháním přestupku a jejímu k problematickému vztahu s nimi.

Vyjádření žalovaného k žalobě

6. Žalovaný ve vyjádření uvedl, že ačkoli žalobce v žalobě namítl vady řízení, neuvedl, jaké konkrétní vady má na mysli. Žalovaný dále uvedl, že ačkoli žalobce namítá, že skutkový stav nebyl řádně zjištěn, nenavrhл provedení dalších důkazů. Podle žalovaného z formulace žalobních námitek plyne, že není sporu o tom, zda se skutky popsané v napadeném rozhodnutí staly. Žalobce podle žalovaného v žalobě nepolemizuje, že se skutky nestaly, že se staly jinak, než jsou popsány, že je spáchala jiná osoba, ani netvrdí okolnosti vylučující její odpovědnost.
7. Žalovaný citoval z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 12. 2020, č. j. 3 As 158/2019, dle kterého i zdánlivě nijak významné jednání, spočívající v opakovaném demonstrativním posouvání a odhazování rohožky sousedů od jejich dveří, překročilo meze řádného občanského soužití, jelikož si pachatel musel být vědom, že toto jednání je obtěžující, a přeci jej s očekáváním nějaké reakce sousedů opakoval. Žalovaný zobecnil, že prvek hrubosti může být stupňován opakovaním útoků na chráněný zájem. Ve vztahu k projednávané věci z toho dovedl, že i zdánlivě nevýznamné jednání žalobce mohlo vyvolat a vyvolalo v ostatních obyvatelích domu pocit narušování osobních svobod a osobního prostoru, takže po jejím přistěhování se došlo v důsledku jednotlivých útoků k vystěhování osoby přímo postižené spácháním přestupku se třemi nezletilými dětmi z jím vlastněné nemovitosti.
8. Žalovaný vyjádřil přesvědčení, že shromáždil rozsáhlý důkazní materiál dostatečně dokumentující okolnosti a průběh popsaného skutku, a že všechny důkazy hodnotil jednotlivě i ve vzájemných souvislostech. Žalovaný se vyjádřil k námitce žalobce, že nebylo namístě, aby žalovaný posuzoval, zda dochází k překračování oprávnění plynoucích z věcného břemene. S odkazem na judikaturu (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 7. 2010, č. j. 7 As 12/2010-65) zdůraznil, že schválností je třeba rozumět skutky spočívající v hrubých, zřejmých a neoprávněných zásazích do pokojného života s úmyslem tento stav narušit. Z toho žalovaný dovedl, že byl přímo povinen zjišťovat, zda se jednalo o zásahy neoprávněné. S odkazem na judikaturu konstatoval, že ačkoli svým rozhodnutím nemohl žalobci zakládat práva a povinnosti v soukromoprávní oblasti, musel se při hodnocení neoprávněnosti jejího jednání vycházet z celého právního řádu včetně soukromoprávních předpisů. Žalovaný uvedl, že posouzení, zda žalobce užívá předmětnou nemovitost po právu, je klíčové pro objasnění důvodů, proč ke konfliktům začalo docházet, a to i s přihlédnutím k tomu, že soužití osob přímo postižených spácháním přestupku se žalobcem v předmětné nemovitosti bylo před přistěhováním manželky žalobce bezproblémové. Žalovaný uvedl, že bylo namístě posoudit, zda se jednalo o schválnost anebo o řádný výkon zákonných oprávnění žalobce. Žalovaný konstatoval, že objasnění pohnutek je součástí dokazování skutkového stavu. I kdyby tak bylo možné přisvědčit žalobci, že

stěhování a přemísťování nábytku je součástí výkonu jeho práva věcného břemene dožití v předmětné nemovitosti, výkon takového práva způsobem, že se umístí lednice v zárubních dveří, anebo jiný nábytek tak, že objektivně překáží v řádném užívání jiných předmětů tvořících vybavení domácnosti, není řádným výkonem práva a lze ho považovat za schválnost tak, jak to učinily správní orgány. Žalovaný navrhl, aby soud žalobu zamítl jako nedůvodnou.

Posouzení věci soudem

9. O žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) bez jednání, neboť s tímto postupem účastníci výslovně souhlasili.
10. Žaloba není důvodná.
11. Ze správního spisu zjistil soud následující podstatné skutečnosti. Jednání žalobce se odehrálo na pozemcích p. č. XA a p. č. XB; součástí pozemku je stavba č. ev. X, to vše v katastrálním území X (dále jen „nemovitosti“). Ve prospěch žalobce byla v roce 2017 zřízena služebnost doživotního užívání obou nemovitostí. Vedle žalobce nemovitosti užíval též jejich vlastník s manželkou (dohromady též „osoby přímo postižené spácháním přestupku“) a se svými nezletilými dětmi. Po přistěhování manželky žalobce roku 2022 vygradoval konflikt mezi ní a žalobcem na straně jedné a osobami přímo postiženými spácháním přestupku na straně druhé. Napadeným rozhodnutím byl žalobce uznán vinným z přestupku, kterého se dopustil tím, že od listopadu 2022 do dne 8. 3. 2023 na adrese X, prováděl schválnosti, a to tak, že svévolně přestěhoval nábytek a lednici i přes nesouhlas J. H., nar. X, a K. H., nar. X.
12. Před vypořádáním žalobních bodů soud konstatuje, že v řízení o žalobě proti rozhodnutí je vázán žalobními body (§ 75 odst. 2 s. ř. s.). Jejich smysl přitom podle konstantní judikatury spočívá ve vymezení rámce soudního přezkumu a míra jejich precizace, tedy jejich obsah, rozsah a kvalita, předurčuje, jak podrobně se bude soud žalobou zabývat. Soud navíc není oprávněn domýšlet argumentaci za žalobce. Čím je žalobní bod – byť i vyhovující – obecnější, tím obecněji k němu může správní soud přistoupit a posuzovat jej. Není naprosto namístě, aby soud za žalobce spekulativně domýšlel další argumenty či vybíral z reality skutečnosti, které žalobu podporují. Takovým postupem by přestal být nestranným rozhodčím sporu, ale přebíral by funkci žalobcova advokáta (srov. bod 32 rozsudku rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 10. 2010, čj. 4 As 3/2008-78, č. 2162/2011 Sb. NSS).
13. V nyní projednávané věci uznaly správní orgány žalobce vinným ze spáchání přestupku proti občanskému soužití dle § 7 odst. 1 písm. c) bodu 3. zákona o některých přestupcích. Dle tohoto ustanovení se fyzická osoba dopustí přestupku tím, že *úmyslně naruší občanské soužití tak, že se vůči jinému dopustí schválnosti*. Tu přitom správní orgány v případě žalobce spatřovaly v tom, že ten úmyslně ve společně obývaném objektu přestěhoval svévolně nábytek a lednici i přes nesouhlas J. H., nar. X, a K. H., nar. X.
14. Co se týče výkladu pojmů „občanské soužití“ a „schválnost“ ve smyslu shora citovaného ustanovení, interpretací obou těchto pojmů se ve své judikatuře opakovaně zabýval Nejvyšší správní soud. Například již v rozsudku ze dne 2. 7. 2010, č. j. 7 As 12/2010–65, přitom kasační soud s odkazem na odbornou literaturu a doktrínu konstatoval, že *schválnostmi* je třeba rozumět především *skutky spočívající v hrubých, zřejmých a neoprávněných zásazích do pokojného života jiného v úmyslu tento stav narušit*. Schválnost musí mít povahu hrubého

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

jednání narušujícího občanské soužití. Z téhož rozsudku vyplývá, že *občanské soužití* lze obecně vymezit jako souhrn pravidel chování, jejichž zachování je nad rámec platných právních norem dle obecného názoru a přesvědčení nutnou podmínkou klidného a spořádaného soužití občanů v daném místě, čase a situaci (srov. k tomu též rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 8. 2018, č. j. 7 As 258/2018–30). Na tomto výkladu uvedených pojmů Nejvyšší správní soud setrval i ve své recentní judikatuře (srov. např. usnesení ze dne 30. 5. 2024, č. j. 7 As 210/2023–29).

15. S ohledem na povahu nyní projednávané věci soud rovněž zdůrazňuje, že na rozdíl od „běžného“ občanskoprávního sousedského sporu se v případě přestupků proti občanskému soužití – skutkovou podstatu schválnosti nevyjímaje – posuzuje to, zda bylo potřeba zásahu ze strany veřejné moci (srov. Např. rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 12. 5. 2011, č. j. 1 A 24/2010–22). Pokud je splněna skutková podstata přestupku (spjatá s vyšší intenzitou školení), nejedná se jen o spor civilní povahy, ale právě o přestupek, v němž již stát chrání veřejný zájem v podobě pokojného soužití (srov. zde např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 6. 2020, č. j. 6 As 68/2020–24, a v něm citovanou judikaturu). Žalobce zcela přehlíží skutečnost, že právě jeho jednání i jednání jeho manželky vůči osobám přímo postiženými spácháním přestupku musela opakovaně řešit Policie ČR, tedy orgán veřejné moci, jak plyne z obsahu správního spisu. Není tedy pravdivé tvrzení žalobce obsažené v žalobě, že by jeho jednání nevyžadoval přímý zásah orgánů veřejné moci.
16. Soud se nejprve zabýval námitkou žalobce, že žalovaný nevzal v úvahu všechny okolnosti případu, zejména kontext soužití v domě, vycházel nekriticky ze subjektivních hodnocení poskytnutých svědky, zatímco jeho výpověď bagatelizoval, od počátku se přikláněl na stranu osob přímo postižených spácháním přestupku, přičemž jejich jednání přehlížel. Soud předně konstatuje, že žalobce v žalobních bodech vůbec nepopřel, že se jednání popsaného v napadeném rozhodnutí dopustil; toto jednání tak bylo nesporné. Vedle polemiky ohledně právního hodnocení jednání popsaného v napadeném rozhodnutí pouze namítá, že se správní orgány od počátku klonily na stranu osob přímo postižených spácháním přestupku. Soud konstatuje, že z odůvodnění napadeného rozhodnutí je seznatelné, proč žalovaný, postupující podle zásady volného hodnocení důkazů, považoval za věrohodnější výpovědi osob přímo poškozených spácháním přestupku a výpovědi svědků. Žalovaný především zdůraznil, že jejich výpovědi jsou konzistentní, vzájemně se potvrzují, zapadají do zjištěného kontextu a jakákoli svědecká či jiné důkazy podporující tvrzení žalobce absentují. Takový postup je v judikatuře aprobován (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 3. 2023, č. j. 7 As 26/2021–34); v racionálně odůvodněné preferenci jedné verze před druhou nelze spatřovat stranění osobám přímo postiženým spácháním přestupku.
17. Ze znění námítky žalobce není soudu zřejmé, k jakému jednání osob přímo postižených spácháním přestupku neměl žalovaný přihlédnout. Tomuto nekonkrétnímu konstatování žalobce tak schází jakékoli právní či skutkové důvody. Tuto dílčí námitku proto soud nepovažuje pro její obecnost za projednatelný žalobní bod, a tímto obecným konstatováním žalobce se proto soud nemohl zabývat.
18. Také námitka žalobce stran podjatosti správních orgánů je formulována velmi obecně, k subjektivnímu náhledu žalobce nepřistupují žádné objektivní skutečnosti. Žalobce jako projev podjatosti zmiňuje zejména způsob, jakým žalovaný zkoumal skutkový stav, jelikož přihlížel jen k okolnostem svědčícím v jeho neprospěch. Soud podotýká, že nestrannost, resp. podjatost, je především subjektivní psychickou kategorií, jež vyjadřuje vnitřní vztah k projednávané věci. Při posuzování námítky podjatosti je ale třeba nestrannost vnímat i z

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

hlediska objektivního, tzn. zkoumat, zda skutečně existují objektivní okolnosti, jež vyvolávají oprávněné pochybnosti o nezaujatosti úřední osoby v konkrétním případě (usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 11. 2021, č. j. Nao 244/2021-60, bod 9). Soud ve věci neshledal důvody pro pochybnost o nestrannosti úředních osob správních orgánů, neboť samotná nespokojenost žalobce s hodnocením důkazů a z toho plynoucím výsledkem řízení, bez dalších objektivních okolností svědčících o zaujatosti žalovaného a jeho pracovníků, pochybnosti o jeho nestrannosti nezakládá. Tato námitka tak není důvodná.

19. Soud se dále zabýval námitkou žalobce, že jednání, ve kterém žalovaný spáchání přestupku, nedosahuje požadované intenzity, a není proto přestupkem. Soud souhlasí s tím, že jednotlivé útoky posuzované izolovaně by judikaturou vyžadované intenzity hrubého jednání samy o sobě nemusely dosahovat. Jak ovšem plyne z judikatury správních soudů, prvek hrubosti může být stupňován též opakováním útoků. Soud odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 12. 2020, č. j. 3 As 158/2019-31, z něhož jasně vyplývá, že i zcela drobné, avšak soustavné a demonstrativní provokace vůči sousedovi mohou naplnit znaky schválnosti, přičemž intenzita je v takovém případě vystupňována právě četností, nikoli hrubostí jednotlivého útoku.
20. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 3. 2010, č. j. 2 As 84/2009-64, lze za hrubé jednání považovat takové jednání, které „*narušuje občanské soužití takovou měrou, že podle obecného názoru a přesvědčení překračuje rámec pouhé nevhodnosti (nesprávnosti). Je proto třeba důsledně odlišit jednání hrubé a jednání jinak nevhodné (např. porušení pravidel slušnosti, zdvořilosti)*“ (srov. též rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 10. 2017, č. j. 9 As 221/2016-39, ze dne 24. 6. 2020, č. j. 6 As 68/2020-24, a ze dne 12. 2. 2021, č. j. 5 As 3/2020-36). Že až svou opakovností může jednání překročit jinak tolerovatelnou mez, a je proto třeba přihlížet k jeho kontextu, tj. hodnotit celkový déletrvající projev, judikoval též Krajský soud v Hradci Králové v rozsudku ze dne 19. 1. 2021, č. j. 32 A 3/2020-32. Také Krajský soud v Brně konstatoval, že hrubost jednání narušujícího občanské soužití může spočívat též v intenzitě, setrvalosti, permanenci a adresnosti (rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 11. 8. 2022, č. j. 34 A 2/2021-24). Soud má za to, že zde uvedená judikatura je k posuzované věci přílehlavá, a plně se ztotožňuje s právním názorem, že pokud jednotlivé relativně drobné útoky až ve svém souhrnu překročí míru nevhodnosti, která je z hlediska společenské škodlivosti ještě akceptovatelná, může dojít k naplnění skutkové podstaty přestupku proti občanskému soužití.
21. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí je zcela zřejmé, že žalovaný „jiné hrubé jednání“ nespatořoval v samotném obsahu jednotlivých dílčích útocích. Akceptovatelná míra nevhodnosti byla žalobcem překročena s ohledem na setrvalost, permanenci a adresnost útoků, které byly zaměřeny na osoby přímo postižené spácháním přestupku a které narušily soužití v užívané nemovitosti. Namísto proto bylo komplexní posouzení případu, tj. zohlednění útoků ve vymezeném období v jejich souhrnu, čemuž žalovaný dostál. Soud má za to, že překročení pomyslné hranice mezi pouhou nevhodností jednání obtěžujícího charakteru a jiným hrubým (společensky škodlivým) jednáním bylo z okolností posuzované věci zjevné. Soud proto souhlasí se správními orgány v tom, že jednání žalobce spočívající v tom, že tím, že od listopadu 2022 do dne 8. 3. 2023 na adrese X, prováděl schválnosti, a to tak, že opakovaně svévolně přestěhoval nábytek a lednici i přes nesouhlas J. H., nar. X, a K. H., nar. X, naplňuje pojmové znaky skutkové podstaty schválnosti, a tedy přestupku proti občanskému soužití dle § 7 odst. 1 písm. c) bod 3. zákona o některých přestupcích Žalovaný

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

dospěl s ohledem na okolnosti případu ke správnému závěru, že opakované přemísťování lednice do postavení v zárubních dveří, která následně překážela dalším osobám v užívání části domu, a to až do takové míry, že se osoby přímo postižené spácháním přestupku byly nuceny spolu s nezletilými dětmi z předmětné nemovitosti vystěhovat, je jednáním naschvál; cílem jednání obviněného totiž bylo osoby přímo postižené spácháním přestupku jinak poškodit. Přestěhoval-li totiž žalobce např. lednici tak, aby se osoby přímo postižené spácháním přestupku a jejich nezletilé děti nedostaly na WC a do koupelny, nelze toto jednání žalobce hodnotit jinak než jako schválnost. Správní orgány tedy posoudily jednání žalobce komplexně a po skutkové i právní stránce správně. Námitky žalobce, že se rozhodnutí odchýlilo od rozhodovací praxe ve skutkově obdobných případech, a vznikly tak nedůvodné rozdíly, nejsou důvodné.

22. Soud se dále zabýval námitkou žalobce, že „z hlediska posouzení, zda žalobce spáchal přestupek proti občanskému soužití je [...] nepodstatné, zda žalobce oprávněný z věcného břemene nepřekračuje oprávnění plynoucí z věcného břemene“. Soud konstatuje, že žalobcem citovaná judikatura neříká nic víc než to, že rozhodnutím, kterým je obviněný uznán vinným ze spáchání přestupku proti občanskému soužití, tedy rozhodnutím o veřejných subjektivních právech, nemohou být založeny, změněny, zrušeny či závazně určeny práva nebo povinnosti vztahující se k vlastnictví pozemku, jakož ani práva nebo povinnosti související s věcným břemenem, neboť takovou pravomoc správní orgán v tomto řízení nemá; předmětem posouzení může být pouze to, zda jednání obviněného naplňuje znaky přestupku proti občanskému soužití. Soud konstatuje, že výroky napadeného rozhodnutí se žalovaný bezpochyby nepokusil práva nebo povinnosti vztahující se k vlastnictví nemovitých věcí, ani práva nebo povinnosti související s věcným břemenem založit, změnit, zrušit, či závazně určit. K ničemu takovému v posuzované věci zcela nepochybně nedošlo.
23. Soud k tomu dále uvádí, že žalovaný toliko na straně 9 jeho rozhodnutí konstatoval, že „souhlasí s tvrzením obviněných, že jim zřízené věcné břemeno a s tím vyplývající práva nezakazují přemístění nábytku, ale z okolností, které během řízení o přestupku vyplynuly, je zřejmé, že umístění předmětného nábytku bylo nevhodné, a i přes opakované výzvy ze strany OPPSP nebylo ze strany obviněných zohledněno a přemístěno tak, aby nepřekáželo běžnému chodu domácnosti všech zúčastněných osob“. Z uvedené citace rozhodnutí žalovaného je dle soudu patrné, že žalovaný vycházel z toho, že nevhodné a opakované přemístění nábytku žalobcem narušuje pokojné soužití všech osob užívající předmětnou nemovitost, a to bez ohledu na to, zda žalobce užívá nemovitost z titulu věcného břemene. Podstatné je, že žalobce svým jednáním úmyslně narušil občanské soužití tak, že se vůči jinému dopustil schválnosti. Není tak pravdivé tvrzení žalobce, že by měl žalovaný v napadeném rozhodnutí konstatovat, že žalobce jeho jednáním překročil oprávnění z věcného břemene; žádné takové tvrzení žalovaného v jeho rozhodnutí se totiž neobjevuje. Daná námitka je proto zcela bezpředmětná.
24. Pakliže se žalovaný v odůvodnění svého rozhodnutí zabýval tím, zda manželce žalobce svědčilo právo odpovídající věcnému břemeni, nejednalo se o vadu řízení, která by měla vliv na znění výroku napadeného rozhodnutí a pro kterou by soud měl přistoupit ke zrušení rozhodnutí žalovaného. Fakt, že se tím žalovaný zabýval, nemá žádný vliv na to, zda se žalobce dopustil přestupku proti občanskému soužití.
25. S ohledem na výše uvedené soud vyhodnotil žalobu v mezích žalobních bodů jako nedůvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

26. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch a procesně úspěšnému žalovanému žádné náklady řízení nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly, a proto soud vyslovil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Ústí nad Labem 30. září 2025

Mgr. Ladislav Vaško v. r.
samosoudce